

Irikat, la meva vida sencera

Al passat, a l'època dels dinosaures, no tothom era lleig; la nostra raça era la millor. Però, a poc a poc, la raça ha anat evolucionant i hem perdut la part més important que ens caracteritzava fa milers d'anys: les ales blanques. Els gats d'avui dia ja no tenen ales blanques com la neu ni set vides de veritat, però nosaltres sí.

Jo, Catako, l'antic rei dels gats purleians, els gats blancs amb ales i la meva filla, Irikat. L'Irikat encara és una gateta molt petita però tinc por que sense la seva mare no pugui aprendre a volar. Jo no em sé explicar, i no penso deixar que la meva filla se li trenquin les ales i sigui un gat normal. La seva mare mai em deixaria. I encara tinc un altre problema: la meva filla pateix la mateixa malaltia que la seva mare: estonibititis A. Una estonibititis normal no fa mal a cap purleia, però en el cas de la meva filla pot provocar-li la mort, que és el que li va passar a la seva mare.

Tota aquesta acumulació de problemes no em deixa pas dormir, ni viure. A vegades, m'entren ganes de ficar-me dins seu , treure-li la malaltia i salvar-la del perill, però no puc. No puc fer res per la meva filla , ni pel meu país i, sobretot, per la seva mare.

He anat al metge però només em dona unes pastilles pel dolor, però no li serveixen. És molt greu.

Però un dia el metge va venir a casa meva. Em va destrossar. Ja em va donar la data i el temps que li quedava. Només li quedava un mes, però no penso desapropiar-lo, al contrari, penso aprofitar-lo amb la meva filla fins al màxim i fins a l'últim segon.

He estat unes hores i he decidit portar-la a tots els racons del món. I ja he decidit com ho farem: m'he inspirat en una cançó llatina, i es diu... La bicicleta!

Però també farem alguns trams amb cotxe o amb autocar, però abans li ensenyaré a muntar en bicicleta.

Quan ja va aprendre a anar amb bicicleta, vam començar el viatge.

Quan vam acabar vam passar per molts llocs i pels més famosos: Barcelona, París, Madrid, Cancún, Londres, Nova York, Roma, Venècia, Ciutat de Mèxic, Rio de Janeiro, Dubai, Amsterdam, Florència, Sydney, Les Vegas, Miami, Moscou, etc. Em sembla que també vam passar per Benidorm.

Als dies següents, li vaig ensenyar a fer un munt de coses: a escriure, a llegir, a jugar als escacs i altres jocs de taula, a fer grans edificis amb LEGO, etc.

Ens ho vam passar molt bé perquè xerràvem i jugàvem.

Ara ja només li quedava una sola setmana. Ja no podia caminar ni moure els braços. Els tres dies següents va anant empitjorant i quan encara li quedaven dos dies de vida, me la vaig trobar a terra. S'havia caigut del llit!

Ràpidament, vaig trucar al metge. Quan va arribar, venia amb una ambulància i el seu cotxe. Corrents, el metge i jo acompanyant-lo, vam anar on es trobava Irikat. Ja hi havia mort. M'havia quedat sol al món, sense cap mena de família.

Sempre pensaré en tu, filla, mentre dormo, i fins i tot, despert.

M'ho he estat rumiant i, com tots els altres, evolucionaré. Sí, decidit. Ho faré pel meu país, per la raça, i per la meua pròpia família.

Dues setmanes després d'haver evolucionat, una noia molt simpàtica em va adoptar. Estic molt a gust, com, si pogués dir, a casa meua. Aquest sentiment de felicitat, després d'haver estat lluitant per la malaltia de la meua filla, ara que tant ella com jo estem en un lloc millor, no ho havia sentit mai. Però ara, per fi, els meus sentiments els veig clars.

Juan José Torres Sesa, 6è A